

— Θεέ μου! ἀνέκραξα μόλις καταστείλας τοὺς καυχασμούς μου· σ' ἐξέδαραν λοιπὸν ὀλοζώντανον· δὲν εἶσαι ὁ Νερβίλ.

Τότε Ἰνδὸς τις, ἀνυΐζας διττάκιον ἀνέστρεψε μικρὸν κάτοπτρον, καὶ τὸ παρουσίασεν εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Καὶ ὅτε ἶδον εἰς αὐτὸ ἐπείστην ὅτι τὸ ἀληθές καὶ ἀμορφὸν ἐκεῖνο πρόσωπον τὸ ὁποῖον μὲ ὠμίλησεν ἦτο τὸ τοῦ Νερβίλ. Ἰσως μάλιστα ἦτο καὶ ὀλιγώτερον δύσμορφον τοῦ ἐμοῦ. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν σχιδόν κλειστοί, τὰ χεῖλη, ἡ ρίς, ὅλον σχεδὸν τὸ πρόσωπόν μου, ἐξωγαυμένον καὶ πάντα ἀγνώριστον. Ἡ ἀνὰ

τὸ μικρὸν μου στρατόπεδον, καὶ τοὺς ἀνθρώπους πορευομένους εἰς σ. νάντησιν τινῶν ἄλλων, ἐχόντων ἐν μέσῳ αὐτῶν σῶμα τι τὸ ὁποῖον ἔστυρον κατὰ γῆς. Πολλὰί γυναῖκες, νέαι ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ, πρηγνοῦντο τοῦ σωροῦ τούτου, καὶ στρέφουσαι συχνάκις ὀπίσθεν αὐτῶν τὸ πρόσωπον, ἔδιδον σημεῖα θρίκτες καὶ θρι- ἀμβου συγχρόνως. Ἐκράτουν ὅλοι κομβολόγια εἰς τὰς χεῖρας, τῶν ὁποίων τὸν σταυρὸν ἔφερον συνεχῶς εἰς τὰ χεῖλη των.

— Un zambo muerto! un zambo muerto! ἀνέκραζον ὅλοι διευθυνόμενοι πρὸς ἡμᾶς.

Μάχη ἀνθρώπων καὶ πιθήκων.

κόλυψις αὕτη, βεηδήσασα τὴν μνήμην μου, μὲ ἔπει- ἔνυμνε βαθυηδὲν τὰ διετρέξαντα. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες, ὅλλ' ἡ πόλη μετὰ ζώων, μετὰ τεράτων, μὲ τὰ δια- ὅλλων ἐντεσπαρκωμένων, ἦτο ἐσέτι κίνημα. Βεβαίως δὲν ἔπλα ὤμην ἀπὸ θείρου, διότι τὴν ῥάχιν μου καὶ τοὺς ὤμους μου ἠθιανόμην κατεσπαργμένους ὑπὸ ἔνυμνε, καὶ πολλὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματός μου ἔσχεπον τετυλιγμένα διὰ βεβρεγμένων πανίων. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμαζόμην νὰ ἐρωτήσω ἰσπανιστὶ τὸν Ἰνδὸν ποῦ εἰναι ταῦτα πάντα, ἶδον ἐκτακτὴν τινα κίνησιν, εἰς

— Ἐσκότωσαν ἓνα zambo! ἀνεκράυγασε καὶ ὁ Ἰνδὸς μου παραφερόμενος ἀπὸ γὰρᾶν.

Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπλητίσσαν, πηδῶντες, καυχάζοντες καὶ σπρηνίζόμενοι διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, καὶ κράζοντες un zambo! un zambo!

Τίτε ἶδον μετὰ τοῦ πλήθους κείμενον ἐκτάδην ἓνα τῶν ἀντιπαλίων ἡμῶν.

— Θεέ μου! ἀνεκράξαμεν ὥς εἰ ἐνὶ στόματος καὶ ὁ Νερβίλ καὶ ἐγὼ, μὴ εἶναι διάβολος;